S čím že obchoduje pan Lucík? S obrázky. Chopil se toho artiklu po převratu, nosil tehdy obrázky pana presidenta a členů revoluční vlády a jiné, jakož i horlivými hovory posiloval lásku k vlasti mezi československým lidem. Tenkrát šly tyto věci na odbyt, pan Lucík si mnul ruce, vesele chodil a jezdil po republice a krásné provise stěhovaly se do jeho kapsy. Potom se vrátili legionáři a pan Lucík nosil obrázky legionářů. Obchody šly skvěle a on pil každého večera o dvě plzeňské víc. Později ochabl zájem o tyto věci a pan Lucík nosil jiné obrázky, obrázky historické a milostné. Nejvíc prodal dvou hlaviček milujících se srdcí v podzimním ořeší. Dnes nosí obrázky všemožného druhu, obchody sice jdou trochu pomaleji, ale jdou, díky zevnějšku a hubě páně Lucíkově. A protože se pan Lucík nemusí o nikoho starat, jsa sám, žije si zcela spokojeně.

Občas zajede si do Prahy, a svou návštěvu hlavního města republiky neoslavuje snad bohapustým hýřením, nýbrž večerním pobesedováním a rozumným rozhovorem v kruhu svých známých ve své hospůdce, kde bývá bouřlivě uvítán starými přáteli.

A ještě nikdy se mu nepřihodilo to, co loni v listopadu. Přišel do hospůdky „U zeleného stromu“ zasedl k svému stolu a trávil čas v rozmluvě s pěti starými známými a upíjením plzeňského. Zábava plynula v družném hovoru a večer by byl skončil jako jiné podobné večery, nebýt bratra pana Peška (jednoho ze starých známých), který se vrátil ze služby a zasedl jako sedmý ke stolu. Přišel už poněkud rozjařen, neboť se stavěl cestou na několik černých piv, a vedl už teď trochu nesouvislé řeči. Patrně neovládal již náležitě svého jazyka, pouštěl jej na dobrodružné procházky a nakonec začal narážet na pana Lucíka. Pan Lucík je shovívavý a trpělivý pán, snášel všecky invektivy s klidným úsměvem a konstatoval se zadostiučiněním loyalitu pana Peška st., když tento napomínal svého bratra, aby se pamatoval, nedělal mu ostudu atd.

To však jen přilévalo oleje do ohně pana Peška ml., takže počínal si ještě výbojněji, že už to nebylo pomalu k vydržení. Pan Lucík je shovívavý a trpělivý pán, to však bylo už přespříliš, když pan Pešek ml. začal se posmívat jeho povolání.

„Mne můžete hanět jak chcete,“ pravil, „ale nedotýkejte se mého zaměstnání, jinak bych byl nucen vyvodit z toho důsledky.“

„Jaké pak důsledky, cheche,“ posmíval se pan Pešek ml., „heleme se, jaképak důsledky, vy čamaro kropenatá?“

„To se uvidí,“ odtušil chladně pan Lucík, „proti zlým slovům jsem oprávněn se hájiti. A ukážu vám, že to dovedu!“

„Tak to ukažte, vy, vy agente s teplou vodou!“ blábolil pan Pešek ml.

„Platím!“ zavolal rázně pan Lucík na vrchního. To byla jeho odpověď.

„Máte recht, když seberete svých pět švestek a odtáhnete někam ke všem čertům!“ posmíval se pan Pešek ml.

Pan Lucík vstal. Rychle přiblížil se k panu Peškovi ml., a rozpřáhnuv ruku, pohladil nepříliš jemně svého odpůrce po tváři. Ten také vyskočil. Políček panu Lucíkovi vrátil a pan Lucík ztratil teď vládu nad sebou. Vrhl se na pana Peška ml. a začala obapolná ruční práce — — — — — — — z níž pan Lucík vyšel sice vítězně, ale panu Peškovi ml. vyletěly dva zuby, a když je nemotorně zvedal, objevil se strážník.

Jménem zákona odvedl oba na komisařství, tam je vyslýchali, chrup pana Peška ml. ošetřil lékař a oba páni odešli pak domů...

Až opět se shledali před senátem v. r. Ed. Součka, kde se nebohý pan Lucík zodpovídal ze zločinu veřejného násilí, neboť se zjistilo, že kromě vyražení dvou zubů utrpěl pan Pešek ml. ještě natržení ucha a otřes mozku, což všecko dohromady soudní znalci lékařství kvalifikovali jako těžké ublížení na těle.

Pan Lucík seděl na lavici obžalovaných zasmušilý a bled. Rozechvěle vylíčil soudu celou tu příhodu a usedl. Pak přišel svědčit pan Pešek ml., už uzdravený, a líčil svou věc zase se svého hlediska. Pak vypovídali jako svědci ostatní páni a strážník a konečně promluvil státní zástupce dr. Jelínek a po něm obhájce pana Lucíka dr. Kletečka. Pak se radil soud. Radil se dosti dlouho a navrátiv se z poradní místnosti do jednací síně, vynesl v slavnostním tichu rozsudek, jímž se obžalovaný odsuzuje do tuhého vězení na čtrnáct dnů. A protože je dosud zachovalý, podmíněně na 2 roky.

Pan Lucík odcházel od soudu sklesle. Ztratil svůj humor a rozšafnost a k „Zelenému stromu“ prý vůbec už nepůjde. —ar

Zapovězené ovoce.

(Okresní soud v Břeclavi.)

V továrně fy J. Schön v Podivíně jest zaměstnán jistý inženýr P. P., který sice ve vykonávání svých služebních povinností jest úředníkem přímo vzorným, avšak stejně vzorným jest pozorovatelem vnad děvčat, které pracují v dotyčné továrně přímo pod jeho dohledem. Ze zkušenosti dávno víme, že zapovězené ovoce nejlépe chutná, a není proto divu, že p. inženýr nacházel zvláštní zalíbení ve vděku mladých děvčat, kterým se chtěl opojiti až k závrati. Ze svých dělnic vybíral si znaleckým okem ty nejkrásnější, zval je k sobě do bytu a slíbil jim za to ulehčení v práci. Neochotným jednoduše vyhrožoval, že je z práce vyhodí.

Tyto jeho milostné avantury jsou zahaleny určitým tajemstvím, jelikož ty nejvíce postižené se jimi před světem jistě nebudou chlubiti. Než každá věc má na světě svůj konec a tak se před nějakým časem stalo, že celá věc praskla a p. inženýr má nyní oplétání s paragrafy trestního zákona. Některé dělnice totiž jeho milostné návrhy nejen odmítaly, ale zmínily se o nich svým milencům, a tak v krátké době celý Podivín věděl, že p. inženýr jest kvítko ženské ctnosti nebezpečné a od té doby měly se ženské před ním na pozoru, aby se nedostaly do lidských řečí a případných nepříjemností. Zkrátka věc přišla do veřejnosti, což bylo i zaměstnavateli p. inženýra krajně nepříjemným, jelikož v očích místní veřejnosti byl jeho tovární závod po-

kládán v pravém slova smyslu za továrnu na **výrobu milostných dobrodružství, a vyzval** proto p. inženýra, aby šiřitele těchto řečí pohnal před soud.

O žalobě p. inženýra konalo se již u okresního soudu v Břeclavi několik přelíčení, avšak žalovaní A. H., F. D. a T. H., které zastupuje dr. Otto Štampach, advokát v Břeclavi, nastoupili důkaz pravdy o tom, že p. inženýr skutečně sváděl děvčata sobě svěřená k nedovoleným stykům, a celá řada slyšených děvčat také údaje žalovaných před soudem pod přísahou již potvrdila. Nejzajímavější z výpovědí těchto svědkyní byla výpověď jisté E. P., která vůbec odepřela vypovídat, jelikož prý by jí výpověď byla k hanbě.

Za takového stavu věci navrhl obhájce žalovaných dr. Štampach, aby spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství, jelikož je tu silné podezření, že se p. inženýr dopustil zločinu svedení ke smilstvu, kterémužto návrhu okresní soud v Břeclavi také vyhověl, a tak p. inženýr bude dle všeho musiti podniknouti ještě trnitou cestu, aby z celé své aféry vyšel aspoň částečně nepošramocen. O výsledku tohoto trestního případu neopomeneme svým čtenářům referovati.

Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'...

„Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'“, břímalo to 18. září v noci Celetnou ulicí, že obyvatelé okolních domů uděšeně otvírali okna, ač jsou zvyklí na pořádné rámusy. Hlahol zpěvu zněl až do Mikulášské třídy tak mohutně, že nadstrážník František Hofbauer, který tam patroloval, vzal nohy na ramena a běžel do Celetné ulice v domnění, že tam zabíjejí při nejmenším celou stolní společnost. A „včera v pět jsem poznal, jak je krásný svět“, zaznívalo mu stále blíž a blíže. U Ovocného trhu dohonil konečně muže, který včera v pět paní Maňu domů ved' — a zastavil jej prudkým uchopením.

„Napomínám vás, abyste tady nehulákal!“ nařizoval úředním tonem.

„Její lásky mocný žár hned prohřál bílý budoár...“, nedal se ve zpěvu vyrušovati podroušený občan.

„Zaplatíte deset korun pokuty!“ vytahoval strážník blok, chystaje se vyplniti jeden jeho kuponek.

„A dyť to nikomu nepřekáží, pane policajt! Že jo, pánové“, obrátil se k několika zevlounům, těšícím se na legraci. „No, pánové, komu to překáží, af zvedne ruku! No, viděj, pane policajt, dyť von je každej rád, když mu tuhle hezkou písničku zazpívám. Podívaj se, u Labutě ji zpívá Kohout každej den a lidi se tam jen hrnou, a platěj za to vstupný. A voni tady chtěj na mně, abych jim platil já? A to by mně mohli krajc vajs...“

„Zadržte a zaplaťte, nebo vás předvedu!“

„Poslouchají, pane policajt, jestli mně nechtěj dohřát, tak mně nechaj zpívat moji písničku a koukaj, af zmizej. Byli už někdy v Habrovanech? Viděj, a já jsem se tam narodil. A mordije, na kluky z Habrovan byl každej policajt krátkej! Tak dou na šest kroků od těla!“

„Já vás zatýkám jménem zákona!“

„A hergott! Takhle na mně? Co pak voni nevědí, že je republika? Že sme samostatnej národ? Nešahaj na mně, ani se mně nedotýkaj, nebo bude zle!“

Strážník ovšem musil svůj úkol provésti a proto vzal zpěvavého muže za rameno, chtěje jej odvésti. Ale ten se nedal. Udeřil strážníka pěstí do prsou a přestal řáditi teprve, když cítil na svých zádech pádnou ránu obuškem. Pak teprve, nechávaje se strážníkem strkati, nastoupil cestu na strážnici, stále si zpívaje písničku „Včera v pět“, kterou občas přerušoval výkřiky: „Af zhyne československá republika a v ní všichni kluci policajtští!“ Aktivního odporu se už vzdal k nemalé rozmrzelosti zvědavců, kteří sledovali strážníka s pěvcem až ke strážnici a kteří cestou vzrostly na mohutný dav...

Minulý pátek zasedl Rudolf Žoha, 26letý kovosoustružník, na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Svobodou, aby se zodpovídal ze žaloby, kterou na něho pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. z. a pro přestupek urážky úřední osoby dle § 312 tr. z. vznesl státní zástupce Dr. Mareček. Nezapíral, jen se omlouval, že víc pil. Byl v divadélku „Labuť“ a písnička o té paní Máně ho tak **rozdováděla, že si zašel po představení na pivo** a později zapadl do nějaké vinárničky na pár čtvrtek. Měli tam muziku, chtěl, aby mu tu **„paní Máňu“ zahráli, ale pitomci to neuměli,** tak odešel a notoval si ji sám po ulici.

Pan vrchní rada Svoboda posuzoval mírně zažalovaný čin. Nadiktoval Žohovi těžký žalář v trvání toliko jednoho měsíce, ale poněvadž Žoha byl již trestán, je rozsudek bezpodmínečný —ff—

Co zavinila desetinná tečka.

(Okresní soud v Brně.)

Mazánek Nochyzů, Oloušek, smutně mačkal před odpolední kávou hlavu v dlaních. A starostlivá matička oka s něho nespustila. Záškrt, spála, chřipka, zápal — úplný seznam zákeřných dětských nemocí proletěl jí hlavou a jednou mohou již byla na odskoku pro lékaře. V takových případech váhání může značně uškoditi. Tak ráda by ho, chudáčka, pohladila po tváři, ale bála se, že ji shledá vřelou. — Studený obklad — uvažovala — je výtečný proti zápalu i chřipce, ale což kdyby to byla spála? Ne, sama ničeho nepodnikne, k tomu musí přijít lékař.

„Ježíši!“ vzdychl si chlapec.

„Copak je ti, Olóšku? Kde ti bolí?“

„Ale, maminko...“

„No, co je, bobánku, pověz mamince, aby ti mohla pomoct.“

„Právě si vzpomínám, maminko, na desetinnou tečku...“

„Co je s ní?“

„Zapomněl jsem...“

„Kde?“

„Ve škole.“

„Tedy si tam pro ňu doběhni.“

„Ale, maminko...“